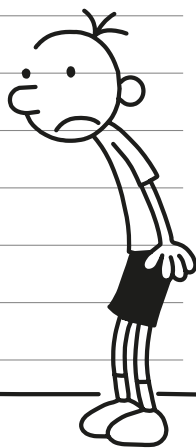

DAGBOK
för
alla mina fans

FLY FÄLTET

av Jeff Kinney

Översättning av
Thomas Grundberg

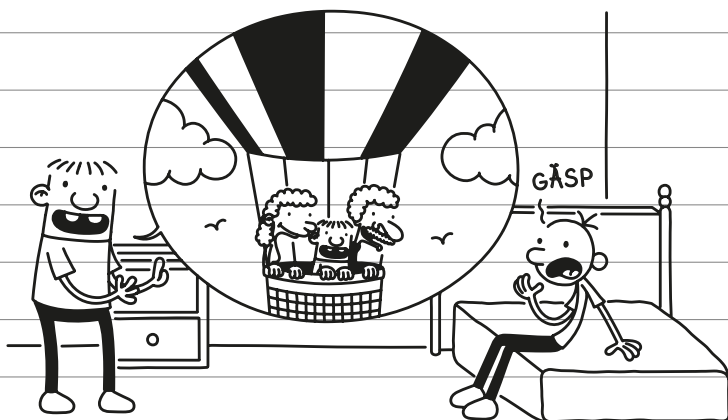
BONNIER
CARLSEN

DECEMBER

Söndag

Det allra värsta när någon berättar om sin semester är att försöka låtsas att man är GLAD för deras skull. För ingen gillar att höra om allt roligt som MAN SJÄLV inte fått vara med om.

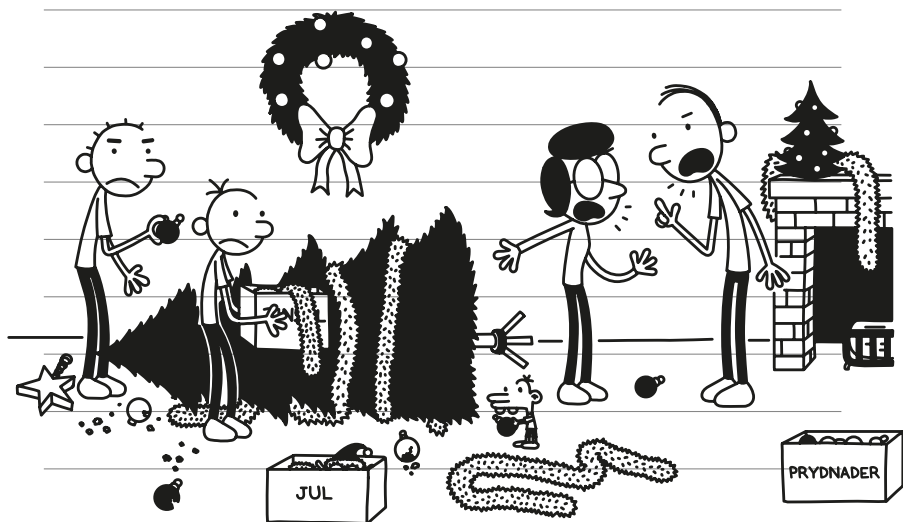
De enda semestrar jag vill höra om är såna där saker gått SNETT. Då slipper jag reta mig på att jag gått miste om det.

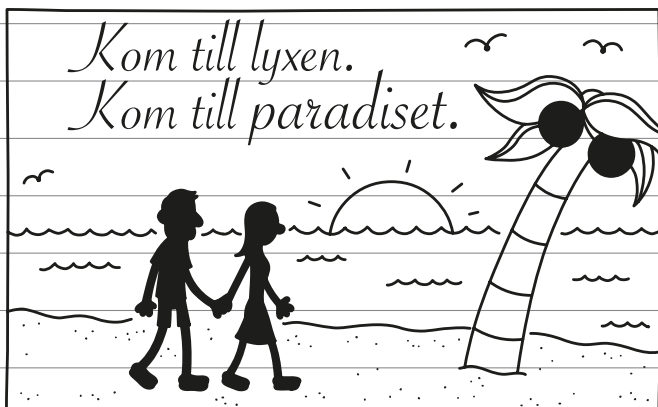
Min familj kom nyss hem från en resa, och tro mig, om jag kunnat stanna hemma HADE jag gjort det. Men jag hade inget val.

För några veckor sen skulle resan inte ens BLI AV. Det var en alldeles vanlig december, och jag såg verkligen fram emot julen.

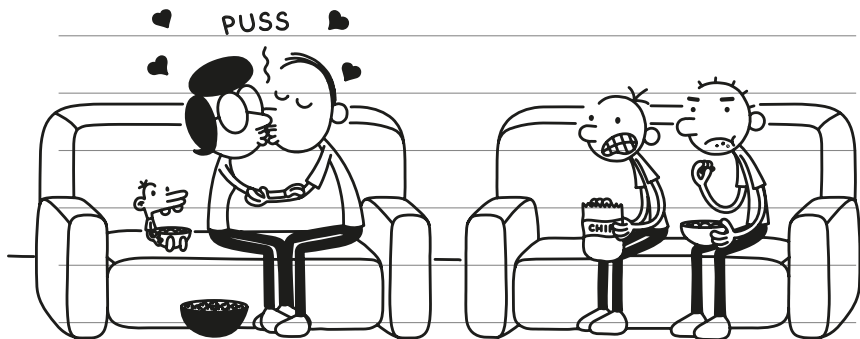
Men mamma och pappa var väldigt uppjagade över allt som måste bli klart inför julen. Vi hade knappt ens BÖRJAT pynta där hemma, och ingenting gick som det var tänkt.

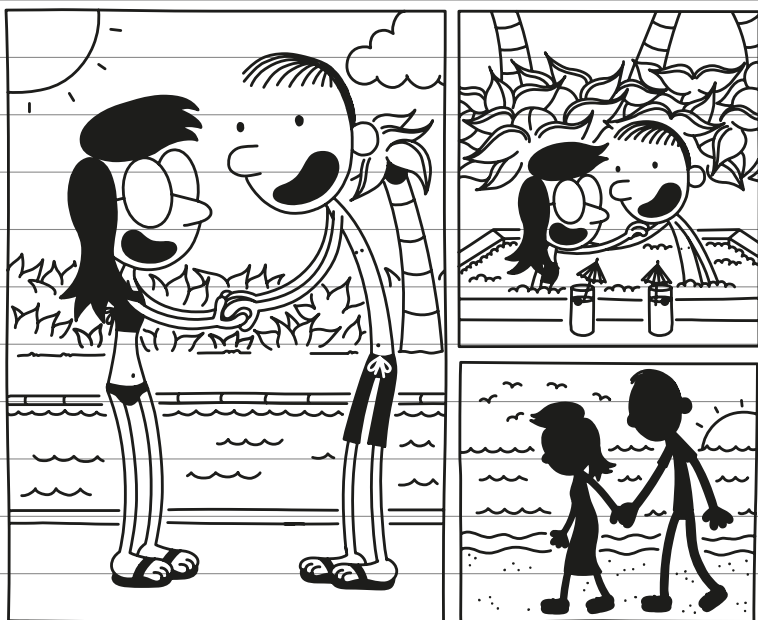
Jag är säker på att vi hade kunnat skärpa oss och bli klara till jul. Men en kväll kom det reklam på tv som ALLDELES vände upp och ner på vår helg.

Reklamen handlade om ett ställe som hette Isla de Corales. Dit åkte mamma och pappa på sin smekmånad. Anledningen till att jag vet det är att varenda gång de gör reklam för det stället på tv blir det stort pusskalas.

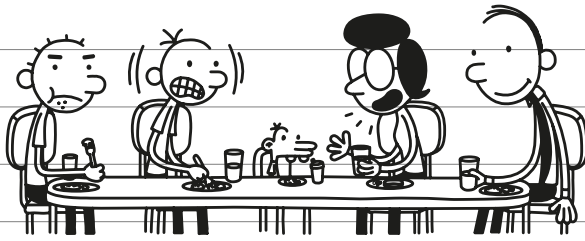

Det känns pinsamt att tänka på mamma och pappa innan de fick oss barn. Och det hade jag SLUPPIT om inte mamma hade plockat fram fotoalbumet från deras smekmånad vartenda år på bröllopsdagen.

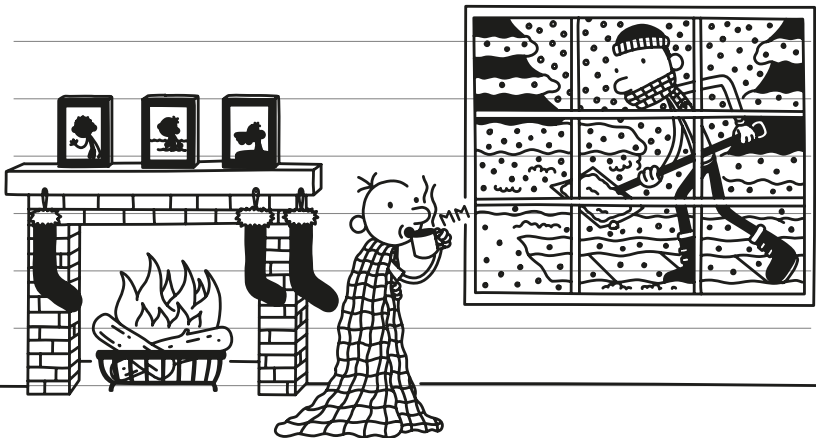
Kvällen efter reklamen hade mamma och pappa nåt att meddela. De sa att i ÅR skulle vi HOPPA ÖVER julen och åka till Isla de Corales i stället.

När jag frågade hur vi skulle få med oss julklapparna dit, sa mamma att RESAN var vår julklapp.

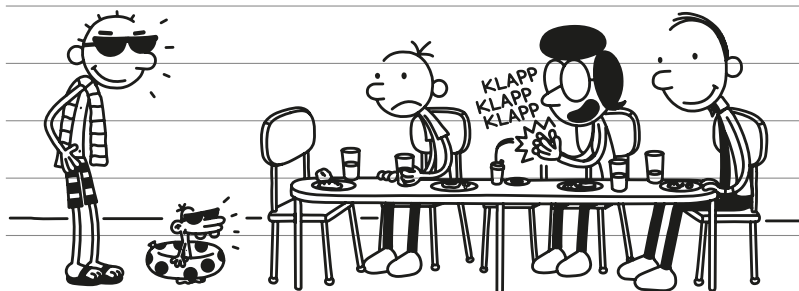

Det tyckte jag lät som en FÖRSKRÄCKLIG idé, och jag var förvånad över att pappa var med på den. I vanliga fall gillar han inte att göra av med en massa pengar, och jag var säker på att resan skulle kosta en FÖRMÖGENHET. Men han sa att han var utled på kylan, och han ville komma iväg till ett varmt ställe.

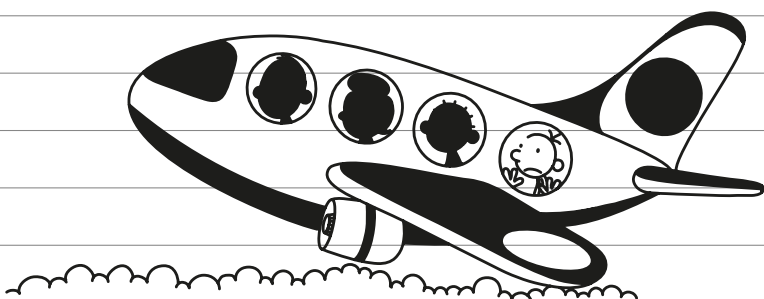
För min del har jag inga problem med kallt väder. Faktiskt är det så att ju värre det är där ute, desto nöjdare är jag.

Jag trodde att Manny och Rodrick skulle hjälpa mig tala förstånd med mamma och pappa så att vi kunde sätta stopp för den här idén. Men de där båda var inte ALLS till nån hjälp.

Så jag fick finna mig i att vi inte skulle fira jul hemma som vanligt. Men det jag ABSOLUT inte gillade var att vi måste FLYGA till det där stället. Jag har aldrig förr suttit i ett FLYGPLAN, och jag var inte såld på tanken att sitta instängd i ett metallrör.

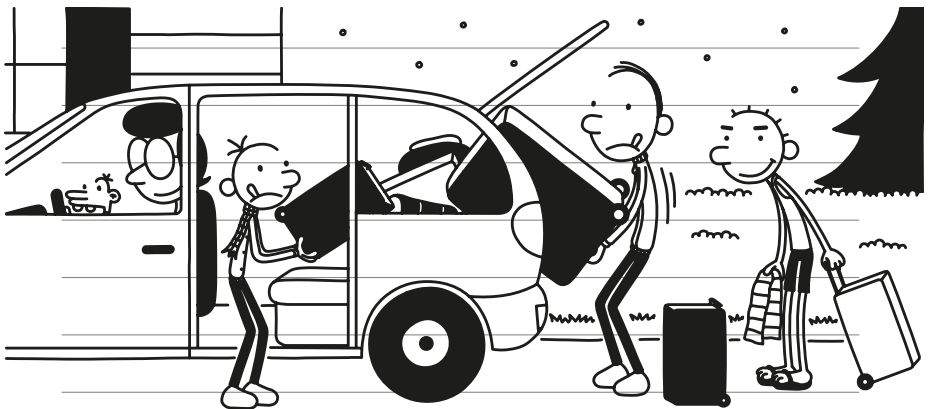

Men ingen ANNAN verkade oroa sig, och två veckor senare, på en kväll när vi egentligen skulle ha klätt granen och suttit kring brasan och tittat på julprogram på tv, packade vi väskorna inför vår öresa.

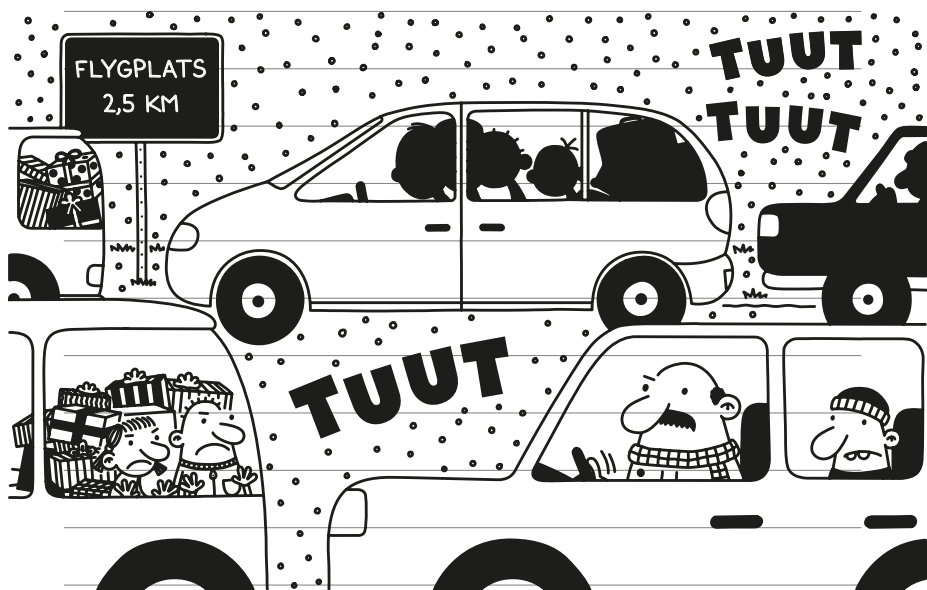
Måndag

Vid åttatiden på julaftons morgon gav vi oss av hemifrån. Pappa var rätt stressad, för egentligen hade han velat åka en timme TIDIGARE, men mamma sa att han var fånig och att vi skulle hinna till flygplatsen i god tid.

Ute var det minusgrader, men Rodrick hade redan sommarkläder på.

Det visade sig att pappa hade rätt och att vi borde ha åkt tidigare. Tydligen är julafton en av årets mest trafikerade dagar, så vägarna var IGENKORKADE av familjer som skulle hälsa på sin släkt. Och ingen verkade vara i julstämning heller.

Det hela blev ännu värre när det började SNÖA. Efter det sniglade trafiken sig fram. Mamma och pappa började bräka om vilken tid vi borde ha åkt hemifrån, och pappa höll på att missa avfarten till flygplatsen. Han blev tvungen att korsa tre körfält, och det såg inte ut att vara lätt.

När vi kom fram till flygplatsen var det fullt på den stora parkeringen. Det betydde att vi fick nöja oss med budgetparkeringen som låg en bra bit bort. Pappa sa att han tänkte släppa av oss med bagaget och sen skulle vi ses efter att han hade parkerat.

När vi kom fram till stället där man släpper av passagerare var det TOTALT kaos. Vi försökte lasta av våra väskor, men vakterna lät inte nån stanna i mer än trettio sekunder. Och det stressade bara upp alla ännu mer och gjorde det värre.

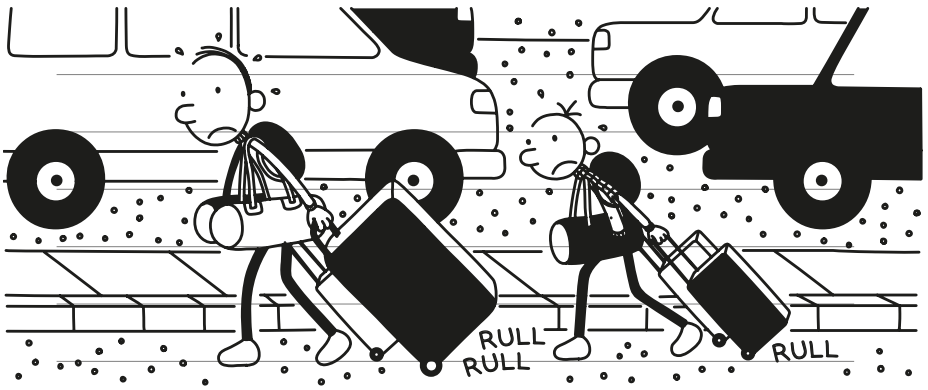
Jag måste hoppa tillbaka in i bilen för att hjälpa pappa med de sista väskorna. I vanliga fall brukar sänt vara Rodricks uppgift, men eftersom han var klädd för tjugofem plusgrader slapp han undan.

Och det var tur för HONOM. När vi kom fram till bommen vid budgetparkeringen kunde pappa inte nå biljetten från sin plats. Så jag fick stiga ur bilen för att hämta den.

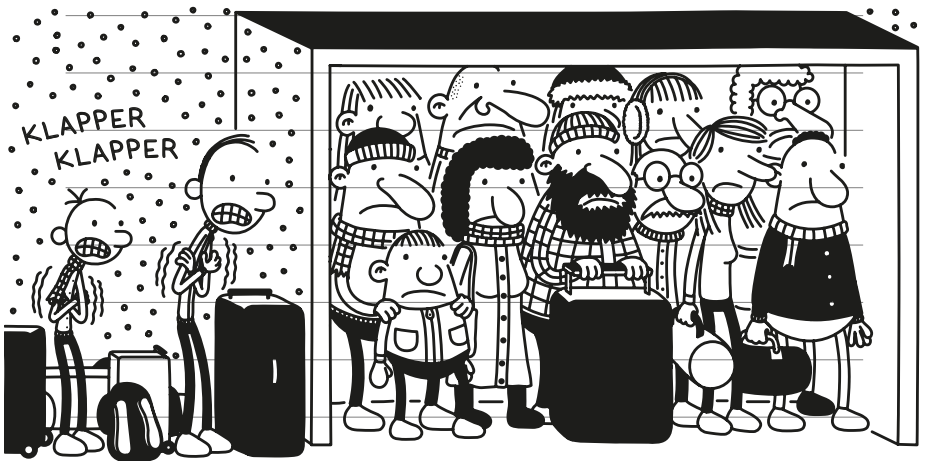
Desvärre upptäckte jag inte den jättestora slask-pölen på min sida av bilen innan det var för sent.

När vi hade parkerat bilen rullade vi våra väskor till närmaste busshållplats, vilket inte var nåt vidare kul.

På skylten stod det att pendelbussen till huvudterminalen gick var tionde minut. Men det fanns inte plats för oss i busskuren, så vi fick vänta utanför i iskylan.

Tjugo minuter gick utan att bussen syntes till, och pappa började bli väldigt orolig för tiden. Han sa att vi helt enkelt fick GÅ tillbaka till terminalen som låg en kilometer bort.

Jag borde ha försökt övertala pappa att vänta lite till, men min strumpa hade börjat frysa till is och jag ville inte få frostsador.

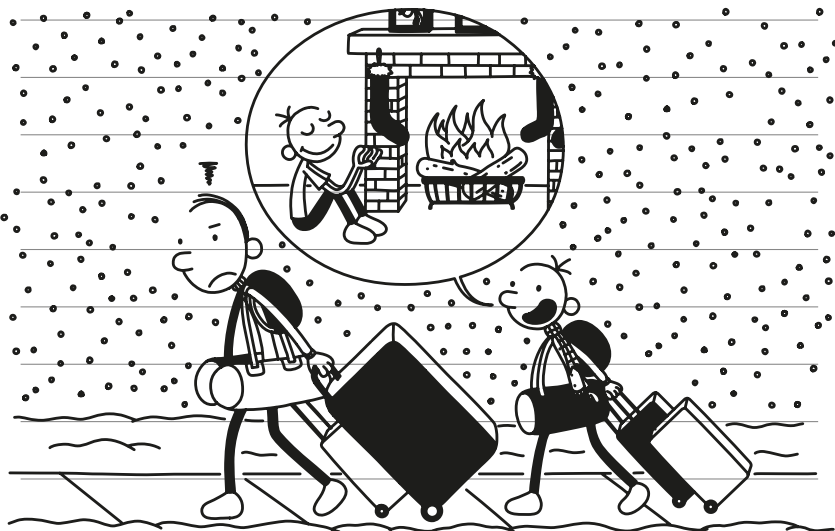
Bussen körde så klart in på parkeringen innan vi ens hade hunnit femtio meter. Vi försökte få föraren att stanna, men han blåste bara rakt förbi oss.

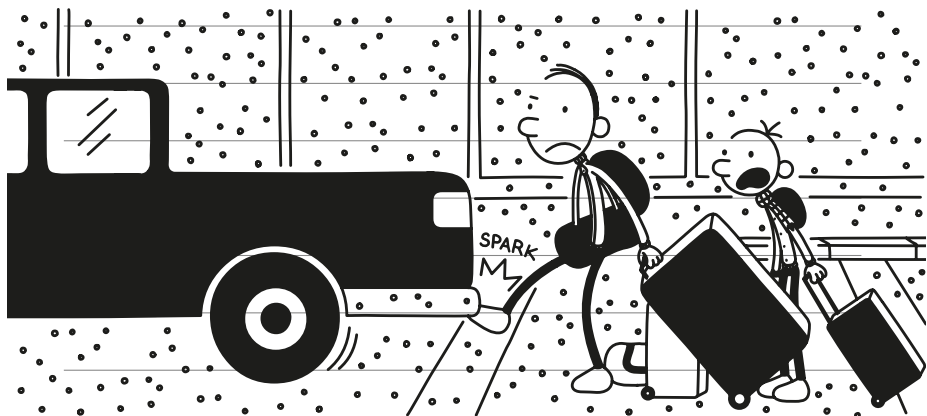
Därför **SPRANG** vi tillbaka till hållplatsen, men vi hann inte dit i tid.

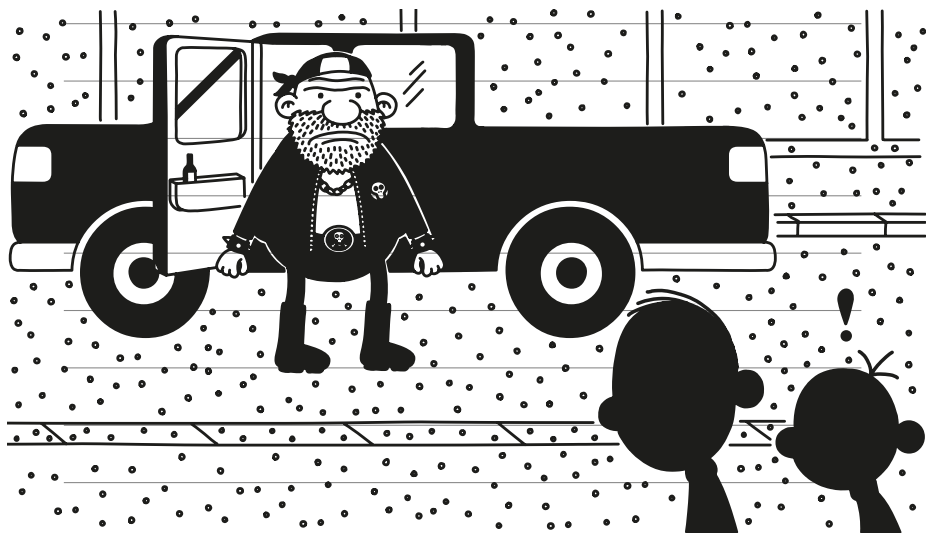
Nu var pappa riktigt orolig för att vi inte skulle hinna med flyget. Jag sa att missa flyget kanske inte var det ALLRA värsta som kunde hända, men han verkade inte vara på humör för att lyssna på mig.

När vi kom fram till terminalen var vi både genomblöta och eländiga. Så när en pickup nästan körde på oss på övergångsstället blev pappa REJÄLT ilsknen, och det fick föraren veta.

Det gjorde bara FÖRAREN arg, och han tvärbromsade och klev ur bilen.

Vi stannade inte kvar någon längre stund för att diskutera med mannen. Vi sprang åt andra hållet och blandade oss med andra passagerare på gångbanan tills kusten var klar.

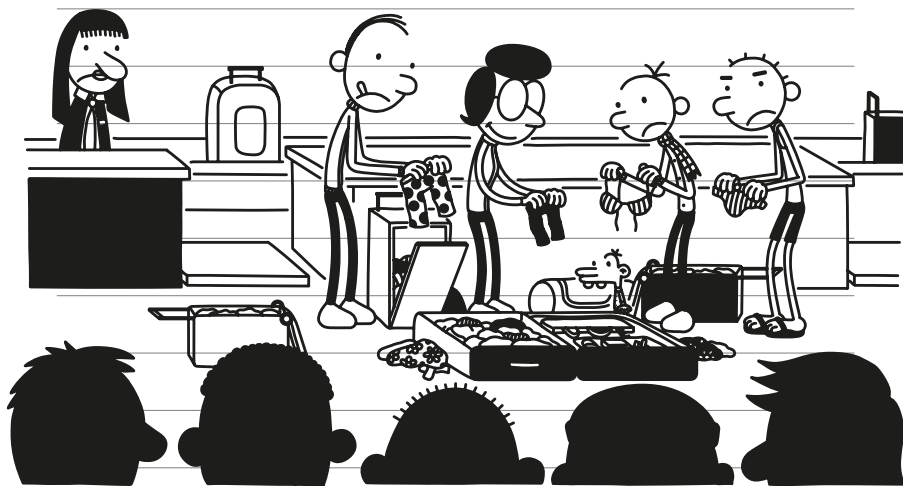

Pappa sa att jag kunde lära mig en läxa av det som hänt, och det var att aldrig tappa humöret och göra nåt dumt. Men det var en ANNAN läxa jag lärde mig - när vi i familjen Heffley råkar illa ut, då KUTAR vi.

De andra i familjen väntade inne i terminalens entré. Mamma ville veta varför det hade tagit så lång tid för oss, och pappa ville veta varför hon inte hade ställt sig i kö med Manny och Rodrick och hållit en plats åt oss.

Vi fick stå i kön till incheckningen i tjugo minuter. När pappa sen lade upp vår stora väska på vågen, sa personen bakom disken att den vägde för mycket och att vi måste betala extra för att checka in den.

Men pappa sa att flygbolaget skinnade oss och att vi inte skulle ge dem en enda SLANT extra. Därför plockade vi lite kläder ur väskan och stuvade ner dem i vårt handbagage.

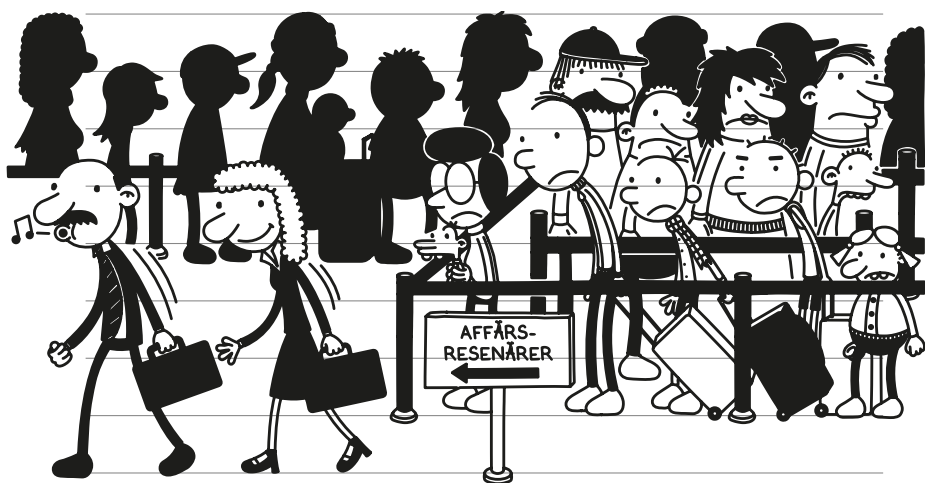

När vi så småningom var klara med allt, hade vi en halvtimme på oss att ta oss till vår gate innan det var dags att gå ombord. Men innan dess skulle vi igenom säkerhetskontrollen, och där var det rena CIRKUSEN.

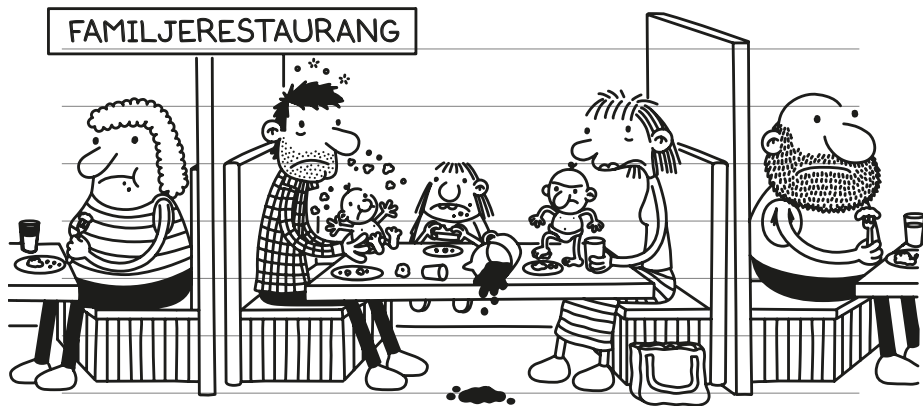
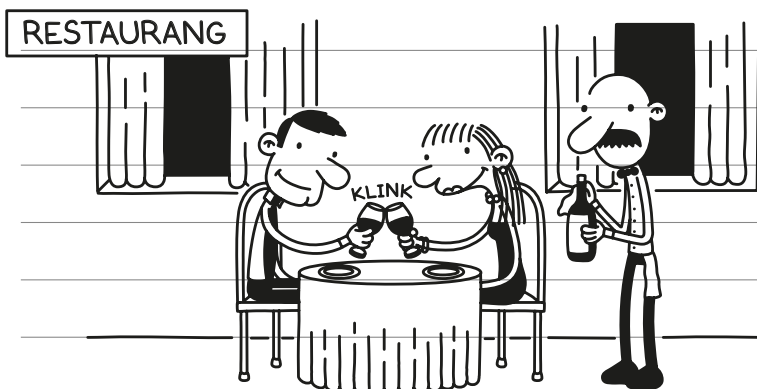

Det fanns två köer, en för familjer och en för affärsresenärer.

Jag tror att pappa brukar gå i affärskö när han reser i arbetet, för han såg inte vidare glad ut åt att ha fastnat med oss andra i familjekön.

Varje gång som man sätter ordet "familj" framför nånting, vet man att det kommer att vara dåligt. Och tro mig, jag har varit på så många familjeres restauranger att jag vet vad jag talar om.

Vi väntade en lång stund i kön, och till sist stod vi längst fram. Men sen började en kille några rader bakom oss att trycka på knapparna på stolparna som håller ihop spärribanden.

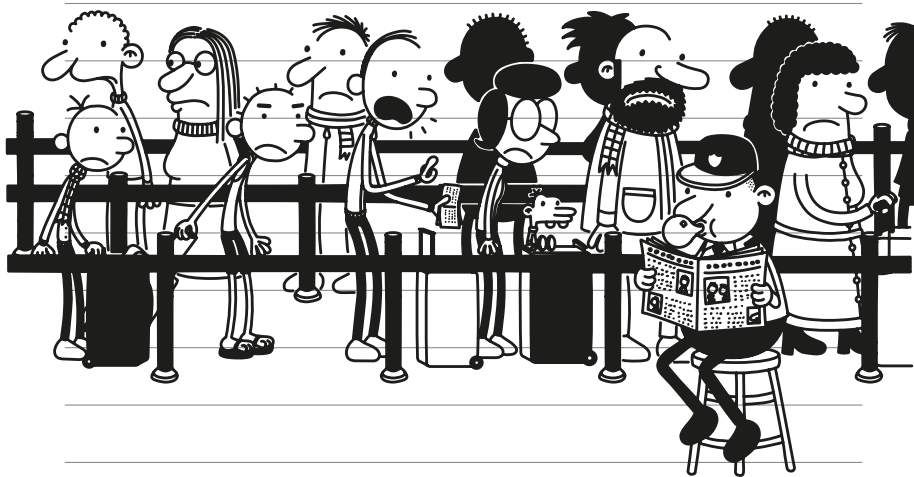
Med ens var det inget som höll isär raderna, och under en sekund var alla blickstill.

Men sen brakade det TOTALT samman.

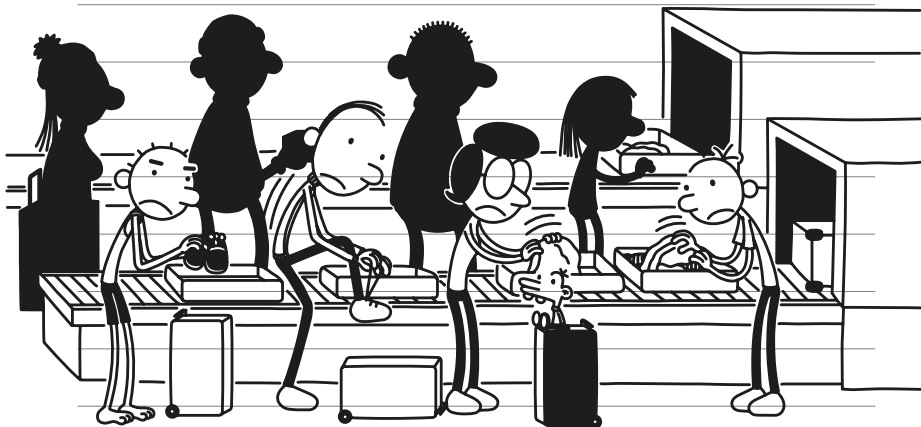
När vakterna hade satt tillbaka alla spärrbanden hamnade vi SIST i kön. Och familjen med killen som ställt till med alltsammans stod FÖRST.

Nu var mamma och pappa RIKTIGT skärrade, för vårt flyg skulle lyfta när som helst. Pappa bad en av vakterna att låta oss gå före i kön, men han verkade inte särskilt förstående.

Jag trodde att vi skulle komma för sent till flyget, så jag förstod inte vitsen med att vi skulle gå igenom säkerhetskontrollen. Men pappa sa att ibland lämnar de gaten öppen till sista sekunden, och därför kunde vi fortfarande hinna.

Till sist var det vår tur, och vi satte våra väskor på ett bagageband. Sen tog vi av oss ytterkläder och skor och lade dem i plastlädor.

Manny såg vad vi andra gjorde, och han började OCKSÅ klä av sig. Som tur var märkte mamma det i tid och stoppade honom innan han hann gå för långt.

